

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114225240
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:2114225240.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu A., proti žalovanému A., o zaplatenie 17. 983,93 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 3. júna 2020, č. k. 26C/36/2015-130 v spojení s opravným uznesením zo dňa 26. júna 2020, č.k. 26C/36/2015-136, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom rozsahu výroku II. p
o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutom rozsahu výroku III. m
e n í tak, že žalovanému priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie
v rozsahu 100%.

Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 3. júna 2020, č. k. 26C/36/2015-130 v spojení s opravným uznesením zo dňa 26. júna 2020, č.k. 26C/36/2015-136 súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 11.426,21 Eur zastavil, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 12 % (opravným uznesením, pred opravou v rozsudku v hodnote 22%). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému a C. A. (pôvodne žalovanej 2/) povinnosť zaplatiť sumu 42.834,17 Eur, ktorá pozostávala z neuhradenej istiny vo výške 42.037,71 Eur, úrokov vo výške 629,30 Eur, úrokov z omeškania vo výške 120,68 Eur, poplatku vo výške 46,48 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 6,5 % ročne zo sumy 42.037,71 Eur od 02.11.2012 do zaplatenia a s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 42.037,71 Eur od 02.11.2012 do zaplatenia na základe zmluvy o poskytnutí úveru „mG.“ č. G. XXXXXXXXXX/XXXX. Predmetná zmluva o poskytnutí úveru „mG.“ je zmluvou spotrebiteľskou. Žalobca od tejto zmluvy odstúpil. Vzhľadom na odstúpenie od zmluvy, kedy zmluva bola zrušená od počiatku, vzniklo medzi stranami bezdôvodné obohatenie, pričom v jeho dôsledku boli strany povinné vydať si vzájomne to, čo dostali (§ 457 Občianskeho zákonníka). Žalovaný a C. A. čerpali úver v celkovej výške 46.092,81 Eur. Žalovaný a C. A. pred podaním žaloby uhradili žalobcovi 10.877,49 Eur, pričom výška nesplateného úveru podľa písomného vyjadrenia žalobcu ku dňu 02.11.2012 predstavovala sumu 35.215,32 Eur. Po začatí konania žalovaný a C. A. uhradili žalobcovi (predajom nehnuteľnosti v dražbe) celkovo sumu 46.677,53 Eur. Uznesením zo dňa 30.01.2020 č.k. 26C/36/2015-101 Okresný súd Trenčín zastavil konanie voči pôvodnej žalovanej 2/ C. A. z dôvodu, že na majetok C. A. bol vyhlásený konkurz (oddlženie). Z dôvodu späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 11.426,11 Eur, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Po čiastočnom späťvzatí žaloby predmetom konania tak zostali úroky z

omeškania, ktoré žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 07.02.2020 špecifikoval v sume 17.983,93 Eur a po ďalšom späťvzátí žaloby v časti o zaplatenie 11.426,21 Eur ich špecifikoval v sume 6.557,72 Eur. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením dlhu dňa 02.11.2012, keď žalobca ku dňu 01.11.2012 účinne odstúpil od zmluvy. Žalobca dňa 18.02.2013 prostredníctvom právneho zástupcu žalovanému oznámil v reakcii na jeho žiadosť o vyňatie zo vzťahu dlžníka žalobcu z úverovej zmluvy č. G., že jeho dlh voči žalobcovi je 0,- Eur. Zo záväzkového vzťahu vznikne veriteľovi nielen nárok na plnenie, ale aj povinnosť prijať plnenie a spolupôsobiť pri splnení záväzku. Porušenie týchto povinností zakladá zodpovednosť veriteľa. Omeškanie veriteľa je porušenie záväzku, ku ktorému môže dôjsť porušením povinnosti veriteľa, a to v dvoch prípadoch: buď neprijme riadne ponúknuté plnenie, alebo neposkytne spolupôsobenie potrebné na to, aby dlžník mohol splniť svoj záväzok. Z uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca týmto úkonom neposkytol žalovanému súčinnosť potrebnú na splnenie jeho dlhu, keďže ho informoval, že výška dlhu žalovaného voči nemu je 0,- Eur, t. j. neposkytol mu relevantné informácie o skutočnej výške dlhu žalovaného a sám sa tak dostal voči žalovanému do omeškania. V prípade, keď sa veriteľ dostal do omeškania, jeho pohľadávka síce nezaniká, ale nemôže dôjsť k omeškaniu dlžníka a dlžníkovi nevzniknú povinnosti podľa § 517 Občianskeho zákonníka. Žalovaný tak v období od 18.02.2013 do dňa doručenia žaloby, t.j. do 05.08.2019, kedy mu bola žaloba doručená spolu s platobným rozkazom, nebol v omeškani s plnením dlhu. Istina samotná bola uhradená žalobcovi dňa 21.03.2019, kedy došlo k predaju založenej nehnuteľnosti na dražbe, čím došlo k zastaveniu plynutia úrokov z omeškania. Žalovaný tak bol povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania za dobu od 02.11.2012 do 18.02.2013, ktoré pri výške 8 % ročne z dlžnej sumy 35.215,32 Eur predstavovali sumu 841,30 Eur a ktorá bola uhradená spolu s istinou pri predaji nehnuteľnosti na dražbe, keď suma získaná na dražbe predstavovala 46.677,53 Eur, z čoho na úrok z omeškania pripadla suma 11.426,21 Eur. Z týchto dôvodov súd žalobu v časti o zaplatenie 6.557,72 Eur ako nedôvodnú voči žalovanému zamietol. Súd nevykonal dôkaz navrhovaný žalovaným, aby sa preskúmalo, či žalovaná bude schopná splácať svoje záväzky alebo aká časť pohľadávky žalobcu bude uspokojená v tomto konaní, keďže si ju uplatnil, nakoľko tento dôkaz v danej veci nepovažoval za potrebný. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP. Celkovo sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 81.761,65 Eur. Žalobca pri podaní žaloby nezohľadnil úhradu žalovaných v sume 10.877,49 Eur, ku ktorej došlo pred podaním žaloby a na ktorú sumu teda nemal nárok. V dôsledku odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere išlo v danej veci o vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto nemal žalobca nárok na zaplatenie úrokov vo výške 629,30 Eur, úrokov z omeškania vo výške 120,68 Eur, poplatku vo výške 46,48 Eur, zmluvného úroku vo výške 6,5 % ročne zo sumy 42.037,71 Eur od 02.11.2012 do 21.03.2019, ktorý predstavoval sumu 17.450,25 Eur a v zmysle odôvodnenia tohto rozsudku, ani na zaplatenie 8 % ročného úroku z omeškania vo výške 21.477,23 Eur, ale len v sume 841,30 Eur. Žalobca tak bol úspešný v časti istiny 35.215,32 Eur a v časti úrokov z omeškania za dobu od 02.11.2012 do 18.02.2013, ktoré pri výške 8 % ročne z dlžnej sumy 35.215,32 Eur predstavovali sumu 841,30 Eur a žalobca tak mal úspech 44 % a žalovaný 56 % (36.056,62 Eur:81.761,65). Z tohto pomeru priznal súd žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 12 %. Vec právne posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 351 ods. 2, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 48 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, § 451 ods. 2, § 517 ods. 2, § 520, § 522 Občianskeho zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku III. podal žalovaný včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že uloží žalobcovi zaplatiť mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a rozhodne, že má voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Namietal nesprávnosť a nepreskúmateľnosť výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko mu nie je zrejmé, akým spôsobom súd dospel k priznanej náhrade žalobcovi v hodnote 22 %. Vo veci bolo podľa neho nesporné, že žalovaný dňa 21.11.2012 doručil žalobcovi žiadosť o vyňatie svojej osoby zo vzťahu dlžníka z úverovej zmluvy č. G. titulom vyporiadania BSM na Okresnom súde Topoľčany č.k. 5C/14/2012-113 zo dňa 24.10.2012, na základe ktorého C. A. prevzala predmetný dlh. Nesporná vo veci je taktiež skutočnosť, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na žiadosť žalovaného o vyňatie zo vzťahu dlžníka žalobcu z úverovej zmluvy č. G oznámil, že dlh voči žalobcovi je 0,- €. Je toho názoru, že predmetné oznámenie bolo súhlasom žalobcu s prevzatím dlhu. Poukazoval na judikát R 31/2002. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne kvalifikoval predmetné oznámenie žalobcu ako omeškanie veriteľa. Takýto záver by mohol byť správny v prípade, ak by neexistovalo prevzatie dlhu zo strany C. A.. Na základe uvedeného sa domnieva, že už pri podaní žaloby nebol pasívne legitimovaný v tejto veci, preto má nárok na plnú náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal včas odvolanie aj žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že uloží žalovanému zaplatiť mu sumu 6.557,72 eur a zároveň mu prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %, resp. aby napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušil a vec súdu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal aplikáciu zákona č. 102/2014 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.04.2015 do ustanovenia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka zakotvil zásadu priority použitia Občianskeho zákonníka z dôvodu zákazu retroaktivity. Rozsudok Najvyššieho súdu 4MCdo/17/2014 zo dňa 26. 11. 2015 uvedený v bode 30. rozsudku síce potvrdzuje záver, že na zmluvné vzťahy založené pred účinnosťou zákona č. 102/2014 Z. z., je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale len pre právne skutočnosti, ktoré z právneho úkonu nastanú po jeho účinnosti. To znamená, že pre odstúpenie od zmluvy uzatvorenej pred účinnosťou prejednávaneho právneho predpisu bude platiť režim Občianskeho zákonníka výlučne v prípade, že k samotnému odstúpeniu dôjde po jeho účinnosti. Vzhľadom na nesprávny záver je rovnako nesprávny názor súdu o tom, že odstúpením od zmluvy je zmluva od počiatku zrušená. Práve naopak tým, že v čase účinnosti odstúpenia od zmluvy neexistoval žiaden právny predpis, ktorý by priorizoval použitie Občianskeho zákonníka na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, pred ostatnými právnymi predpismi, sa predmetná zmluva riadi režimom Obchodného zákonníka. V režime Obchodného zákonníka plnenie poskytnuté pred odstúpením od Zmluvy sa nepovažuje za bezdôvodné obohatenie. Účinky odstúpenia od zmluvy nastávajú okamihom odstúpenia, t.j. ex nunc. A teda má nárok na vrátenie plnenia v zmysle zmluvy po zohľadnení jednotlivých úhrad žalovaného, resp. jeho bývalej manželky ako spoludlžníčky. Vzhľadom na vyššie uvedené úvaha súdu o započítaní uhradených platieb pred podaním žaloby zo strany žalovaného a pôvodne žalovanej 2/ na istinu žalobcu je absolútne nesprávna. Omeškanie veriteľa z dôvodu neposkytnutia súčinnosti neprichádza do úvahy pri záväzkoch, pri ktorých nie je na ich splnenie potrebný úkon veriteľa. V súlade s ďalšou zásadou slovenského právneho systému „Vigilantibus iura scripta sunt“ dlžník objektívne mohol vypočítať dlžnú sumu sám. Výpočet zostatku dlžnej sumy nie je ani zákonnou, ani zmluvnou povinnosťou žalobcu. Žalovaný nikdy nebol pripravený plniť svoj dlh po odstúpení od zmluvy, bol v mylnom presvedčení, že vyporiadaním bezpodielového vlastníctva manželov zanikol jeho záväzok. Žalovaný aj v žiadosti o mimosúdne vyriešenie veci zo dňa 12. 01. 2020 preukazuje svoje presvedčenie, že už nie je dlžníkom, teda nemohol a nebol pripravený plniť svoj dlh voči žalobcovi. Žalobca na základe vyššie uvedeného nebol v omeškaní. O omeškaní na strane žalobcu ako veriteľa ani nemôže byť reč vzhľadom na to, že k omeškaniu došlo najprv na strane žalovaného ako dlžníka. Z toho vyplýva, že má nárok aj na úrok z omeškania. Ak by sa aj stotožnil s názorom súdu, že sa dostal do omeškania z dôvodu neposkytnutia súčinnosti, momentom podania žaloby na súd prestal byť v omeškaní, a to bez ohľadu na čas doručenia žaloby súdom žalovanému.

4. Žalovaný ani žalobca sa k odvolaniam vzájomne nevyjadрили.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

6. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci a jeho skutkové závery majú oporu vo vykonaných dôkazoch. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením následkov odstúpenia od zmluvy žalobcom, ako vykonal súd prvej inštancie v ods. 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. naň v plnom rozsahu poukazuje. K odvolacej námietke žalobcu o nemožnosti aplikácie Občianskeho zákonníka na posudzované vzťahy z odstúpenia od zmluvy pre neprípustnú retroaktivitu zákona č. 102/2014 Z.z., odvolací súd uvádza, že novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis len vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva žalobca tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Hoci účinnosť tohto

ustanovenia nastala až 1. apríla 2015, predmetné ustanovenie zachytávalo prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom bolo iba výslovne stanoviť aj dovtedy platné a súdnou praxou uplatňované pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o odstúpení, aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Námietačka žalobcu je tak nedôvodná.

7. Odvolací súd sa však nestotožňuje s právnym posúdením obrany žalovaného súdom prvej inštancie. V tejto časti súhlasí s právnou argumentáciou žalovaného, ktorú prednáša od počiatku sporu a ktorú zopakoval vo svojom odvolaní proti výroku III. rozsudku, keďže vzhľadom na vyhovujúci výrok II. nebol oprávnený podať odvolanie v tejto časti (§ 359 C.s.p.). Nejde teda o nové, doposiaľ stranám neznáme, právne posúdenie veci. Zároveň sa odvolací súd stotožňuje aj s odvolaním žalobcu, pokiaľ namieta, že v danom prípade nemôže ísť o jeho omeškanie s plnením dlhu, a to vzhľadom na charakter dlhu (peňažný záväzok), na to, že žalovaný ako dlžník si mohol vypočítať dlžnú sumu sám, a predovšetkým, že výpočet zostatku dlžnej sumy nie je ani zákonnou, ani zmluvnou povinnosťou žalobcu ako veriteľa. Tomu nasvedčuje chýbajúce skutkové zistenie, že by žalovaný žalobcu žiadal o oznámenie výšky jeho dlhu, pretože je pripravený dlh plniť.

8. Odvolací súd súhlasí s posúdením veci, ako vykonal žalovaný. V prospech tohto právneho hodnotenia svedčí časová súvislosť a nadväznosť dôkazov a z nich zistených skutočností. Súd prvej inštancie zistil, a svoje zistenie uviedol v ods. 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalovaný doručil žalobcovi prostredníctvom zamestnanca žalobcu dňa 21.11.2012 list označený ako žiadosť o vyňatie zo vzťahu dlžník z úverovej zmluvy č. G. z dôvodu, že na základe rozhodnutia Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5C/14/2012 došlo k vyporiadaniu jeho bezpodielového spoluvlastníctva s bývalou manželkou (pôvodnou žalovanou 2/). Uvedené rozhodnutie k žiadosti pripojil. Na to žalobca prostredníctvom právneho zástupcu oznámil žalovanému listom zo dňa 18.02.2013, že voči nemu eviduje dlh vo výške 0,- Eur. Vzhľadom na obsah a na časovú nadväznosť oboch listín (dňa 21.11.2012 žalobcovi doručená žiadosť žalovaného o vyjadrenie súhlasu s uzavretou dohodou o vyporiadaní BSM vo forme súdom schváleného zmiernu a prevzatím dlhu zo zmluvy C. A. a následne dňa 18.02.2013 žalovanému doručené oznámenie žalobcu, že voči nemu eviduje výšku jeho dlhu v sume 0,- Eur, čiže inými slovami neeviduje voči nemu žiaden dlh) je možno z oznámenia žalobcu zo dňa 18.02.2013 vyvodit' udelený súhlas veriteľa s dohodou dlžníkov o prevzatí dlhu resp. súhlas, že namiesto dvoch dlžníkov bude mať len jedného. Je správny argument žalobcu, že vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva nemôže mať samo o sebe vplyv na extraneov, ktorých sa týka. To však platí len, pokiaľ sa ďalšou potrebnou dohodou tretie osoby (veriteľa alebo dlžníci) neprispôbia vyporiadaniu. Veriteľ môže obdobou podľa § 531 a § 853 súhlasiť s tým, že namiesto dvoch dlžníkov bude mať len jedného. Ide v podstate o zachovanie pravidla upraveného v prípade dohody manželov o rozšírení resp. zúžení BSM podľa § 143a Občianskeho zákonníka, ktorý v druhej vete ods. 3 ustanovuje, že manželia sa voči tretej osobe môžu na takúto dohodu odvolávať iba vtedy, ak takáto dohoda bola tretej osobe známa. V tomto prípade sa navyše analogickým použitím § 531 vyžaduje súhlas veriteľa s dohodou, pre ktorý prejav zákon neustanovuje nijaké formálne náležitosti. Ide o jednostranný úkon, ktorý môže byť v písomnej forme, ústny alebo i konkludentný. (R 31/2002)

9. Podľa § 853 Občianskeho zákonníka občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

10. Podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to dá veriteľ súhlas. Súhlas veriteľa možno dať buď pôvodnému dlžníkovi, alebo tomu, kto dlh prevzal.

11. Odvolací súd k záveru o danosti súhlasu veriteľa s takýmto vyporiadáním viedol aj procesné správanie žalobcu v konaní. Žalobca žalovaným predložený dôkaz (oznámenie zo dňa 18.02.2013) nepopieral. Rovnako nespochybňoval ani zistenú skutočnosť, že podľa listiny voči žalovanému evidoval dlh vo výške 0,- Eur, teda, že žalovaného nepovažoval za svojho dlžníka. Tento rozpor s jeho základným žalobným tvrdením o existencii dlhu žalovaného doposiaľ súdu nevysvetlil.

12. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že aj v prípade, ak by dospel k záveru, že predmetné oznámenie žalobcu nemožno považovať za kvalifikovaný súhlas veriteľa, že žalovaný nie je viac jeho dlžníkom, nie je možné oznámenie žalobcu zo dňa 18.02.2013 ponechať bez povšimnutia. Toto oznámenie totiž vzhľadom na všetky okolnosti prípadu (časová nadväznosť po žiadosti žalobcu) preukázateľne vyvolalo v žalovanom dôvodné presvedčenie (dobrú vieru), že nie je viac dlžníkom žalobcu. Bolo to teda správanie žalobcu, ktoré vyvolalo v žalovanom „omyl“, ako ho označuje žalobca v odvolaní, teda presvedčenie, že nie je viac dlžníkom. Preto takéto správanie žalobca nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pri riešení konfliktu ochrany dobrej viery a ochrany vlastníctva je povinnosťou súdu v každej prejednávanej veci vyvinúť maximálne úsilie pre nájdenie takého riešenia, ktoré bude zlučiteľné so všeobecnou predstavou spravodlivosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2013, sp. zn. 6 Cdo 71/2011). Uvedené základné pravidlo hľadania spravodlivosti vychádzajúc z individuálnych okolností posudzovanej veci smeruje k poskytnutiu súdnej ochrany dobrej viery žalovaného v neprospech súdnej ochrany práva žalobcu na ochranu jeho majetku.

13. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu vo zvyšku, je tak vo výroku vecne správny (i keď z iných právnych dôvodov), preto bolo potrebné rozsudok v rozsahu výroku II. podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

14. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

16. Odvolací súd preskúmal aj odvolaniami žalovaného i žalobcu napadnutý výrok III. rozsudku o náhrade trov konania.

17. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil zásadou úspechu resp. zásadou zodpovednosti za výsledok vo veci samej upravenou v § 255 ods. 1 a 2 C.s.p., podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18. Zo spisu však vyplýva, že rozsudkom vo veci samej sa nerozhodovalo o celom pôvodne uplatnenom predmete konania, pretože žalobca zobral dvakrát žalobu sčasti späť. O prvom čiastočnom späťvzatí žaloby zo dňa 12.04.2019 súd prvej inštancie z dôvodu postupu podľa § 145 ods. 3 C.s.p. (žaloba ešte nebola doručená žalovanému) osobitne nerozhodoval, o ďalšom čiastočnom späťvzatí zo dňa 07.02.2020 rozhodol tak, že konanie v tejto časti zastavil. Je teda zrejmé, že okrem zásady úspechu vo veci bolo pre rozhodnutie o náhrade trov konania potrebné aplikovať aj zásadu procesného zavinenia vyjadrenú v § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Bolo teda potrebné vo veci skúmať zavinenie na zastavení konania.

19. Čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 12.04.2019 žalobca odôvodnil plnením žalovaného dňa 21.03.2019. Ako vysvitlo v priebehu konania, k plneniu došlo predajom založenej nehnuteľnosti v dražbe. Od roku 2012 však vzhľadom na dohodu o vyporiadaní BSM nehnuteľnosť nebola vlastníctvom žalovaného, preto žalovaný žalobcovi týmto spôsobom fakticky dlh neplnil. Žalobca v tom čase nemal vedomosť o podanej žalobe, ba ani o existencii dlhu voči žalobcovi. K späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie žalovaného a žalovaný tak procesne nezavinil zastavenie konania resp. vzhľadom na § 145 ods. 3 C.s.p. redukcii predmetu konania. Zastavenie konania voči žalovanému v tejto časti potom zavinil svojím procesným úkonom žalobca, preto žalobca zodpovedá za zastavenie konania v časti voči žalovanému (pre úplnosť odvolací súd poukazuje, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. januára 2020 č. k. 26C/36/2015 - 101 bolo uložené žalovanej 2/nahradiť žalobcovi trovy konania v tejto časti a že žalovanému v tejto časti konania ani žiadne preukázané trovy nevznikli, pretože mu v tom čase nebola žaloba ešte doručená). Pokiaľ ide o druhé späťvzatie zo dňa 07.02.2020, tu žalobca ako dôvod svojho konania neuvádzal správanie žalovaného (ale svoj záver o nedôvodnosti žaloby v tejto časti), preto procesne zodpovedá za zastavenie konania aj v tejto časti. Vo zvyšku bol žalobca neúspešný,

teda vo zvyšku žalobca zodpovedá za výsledok veci samej. V súhrne aplikáciou § 255 ods. 2 a § 256 C.s.p. je potrebné priznať žalovanému plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

20. Keďže neboli splnené podmienky ani na potvrdenie, ani na zrušenie rozhodnutia o trovách konania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému priznal plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie proti žalobcovi.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania proti žalobcovi. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).